

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, καὶ τίποτε καινούρια;
Φ.—Θαροῶ πῶς ἐξυθύμανε τῶν ἐκλογῶν ἢ φούρια.

Ὁ κόσμος ὅλος ἔπεσε μὲ μάτια διψασμένα
στο μαῦρο καὶ στο κόκκινο, στῆς τύχης τὰ γραμμένα,
στο πῖλ οὐ φάς, στον Φαραῶ, στην ἄτιμη πασέτα,
στον μπακαρά, στον λανσχενέ, καθὼς καὶ στη ρολέτα,
καὶ παίζει ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ παίζει ὡς τὸ βράδυ,
καὶ τὸν Μαλέαν λησμονεῖ καὶ τὸν Λαπουσιάδη,
καὶ οὔτε εἰς τοὺς βουλευτὰς δὲν τρέχει ὅπως πρῶτα,
ἀλλὰ κυττάζει τὰ χαρτιά, τὰ τέρτσα καὶ τὰ σότα,
κι' ἔχει μιὰ σκέψη μοναχὰ καθέννας στο μαλάο του
πῶς νὰ εὐρῆ περίσσευμα στο ἰσοζύγιό του.

Π.—Καὶ πῶς πηγαίνει, ἀδελφέ, ἢ τύχη σου ἐφέτος;

Φ.—Φασκέλωστην, βρέ Περικλῆ, καὶ εἶμαι νέτος σκέτος.
Εἰς ὅλα τέρτσος ἔρχομαι, δὲν βρίζω ἕνα πόντο,
καὶ παίζω εἰς τὰ κουτουροῦ καὶ παίζω εἰς τὸν βρόντο.
Κι' αὐτὸς ὁ νόμος, Περικλῆ, τῆς τύχης ἀνετραπή.

Π.—Μὰ ὅποιος χάνει στα χαρτιά κερδίζει στην ἀγάπη.

Φ.—Βρέ ἀοικτίρ καὶ σύ, χαλέ, μ' αὐταῖς τῆς ἀνοστάδες...
Ἐγώ, βρέ, χάνω χρήματα καὶ παίζω μὲ παράδες,
καὶ σὺ μοῦ ἔρχεσαι, μωρέ, ἀστεῖα νὰ μοῦ κάνης;
δὲν ξέρεις τί αἰσθάνεσαι, βρέ Περικλῆ, σὰν χάνης.
Καὶ προτιμᾷς τὸν πόντο σου νὰ τὸν ἐπιτυχαίνης,
παρ' ἀπὸ τ' ἄσπρα βουλευτῆς, μὰ τὸ σταυρό, νὰ βγαίνης.
Ἄν θέλῃς ὅμως, Περικλῆ, νὰ μὲ ὑποχρεώσης,
τοῦ Ξένου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ψηφὸ σου νὰ δώσης.

Π.—Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῆς σκοπεύω νὰ τὸ κάνω.

Φ.—Καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο μιὰ...

Π.—Κι' αὐτὸν δὲν τὸν ξεχάνω.

Φ.—Μὰ ρίξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ μιὰ τοῦ Ὀριγώνη,
διότι μὲ τὰ σκέρτσα του μὲ καθυποχρεώνει

Π.—Ἄς εἶναι, ρίχνω, καὶ σ' αὐτόν...

Φ.—Μὰ μὴν ξεχνᾷς τὸν Ξένο.

Π.—Βρέ θὰ τοῦ ρίξω, ἄτιμε...

Φ.—Εἰς τοῦτον ἐπιμένω.

Ἄλλ' ὅμως ἐν ὀνόματι, σὲ προσκαλῶ, τοῦ νόμου
ἄσπρο νὰ ρίξης μὲ τὰ δῶ ὑπὲρ τοῦ Οἰκονόμου.

Π.—Μὴν ἐπεμβαίνης, μασκαρά, ποτὲ σιὰς συνειδήσεις.

Φ.—Μὰ καὶ τὸν Μπέλλο, Περικλῆ, βεβαίως θὰ ψηφίσῃς.

Π.—Γιὰ ὅλους πάλι μ' ἄρχισες συστάσεις καὶ ρεκλάμα.

Φ.—Οὐτ' ἕνα φράγκο, Περικλῆ, μὴ βάλῃς εἰς τὴν Ντάμα.

Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, μὴ λησμονῆς τὸν Ξένο...
μὴν παίξῃς οὔτε στο ἐννιά τὰναθεματισμένο,
γιατί κι' ἐκεῖνο ἔρχεται στον πρῶτο πρῶτο λύκο...

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται, βρέ Περικλῆ, καὶ σήκω.

Βουλευτικὰ προγράμματα κρατεῖ στα δῶ του χέρια,
μᾶς φέρνει γιὰ τῆς ἐκλογαῖς κουμπούριαι καὶ μαχαί-

ρια,
καὶ ἄλλα περισσεύματα μᾶς κουβαλεῖ καινούρια,
μὰ φέρνει καὶ παράσημα γιὰ ὅλα τὰ γαϊδούρια.

Καὶ γίνεται πολὺ κακὸ μὲς' στῶν Ρωμηῶν τῆ φύσι,
καὶ σκούζει ὁ Γεννάδιος εἰς τοῦ Ψυροῦ τῆ βρούσι,
πῶς ἐκ τοῦ τάφου ἔρχεται τοῦ σεβαστοῦ πατρός του

διὰ νὰ σώσῃ τὸν λαὸν ἐκ συμφορᾶς ἀγνώστου
καὶ σχίζει καὶ ποδοπατεῖ στοῦ λόγου του τὴ φόρα
τὸν Χρόνον τὸν Λονδίνειον καὶ ὕστερα τὴν Ὀρα,
κι' ἀκοῦς φωναῖς, σφυρίγματα καὶ τόσο νταβατοῦρι,
καὶ γίνεται σὰν τῆ φωτιὰ ἢ κίτρινή του μούρη.

Π.—Παραίτησε, βρέ Φασουλῆ, αὐτὸ τὸ τέρτσο-τίρο,
καὶ πᾶμε εἰς τοὺς βουλευτὰς νὰ φέρωμ' ἕνα γύρο,
κι' ἄς τρέξωμε κι' οἱ δύο μας κρυφὰ κανένα βράδυ
εἰς τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί καὶ στον Λαπουσιάδη,
νὰ μάθωμεν καὶ τίποτε καινὸν περὶ πατρίδος,
διότι ἔφη ἔρχονται ἀγρίας καταγίδος.

Φ.—Ἄη-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
ἀλλὰ μὴ βάλῃς, Περικλῆ, λεπτὸ καὶ εἰς τὸ τρία,
γιατί κι' αὐτὸ τὸ ἄτιμο δὲν ἔχει διόλου γούρι...

Π.—Ὅρσε λοιπὸν γιὰ μπωναμὰ ὀκτὼ σβερχιαῖς, γαϊδούρι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μὰ τί Ἡμεροδεῖκται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη!..
γιὰ καθενὸς γραφεῖο μοναδικὸ στολίδι,
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, παντοδαπῶν σχημάτων,
ποικίλων δὲ πρὸς τούτοις καὶ ζωηρῶν χρωμάτων,
μὲ τοῦ εἰκοσιένα ἱστορικᾶς εἰκόνας,
μὲ τόσους πολεμάρχους καὶ τόσας Ἀμαζόνας.
Μὰ τί Ἡμεροδεῖκται!.. ἀξίζουν ὅ,τι πῆτε,
καὶ ἀγοράστε ὅλοι γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

Ἡμερολόγιον Πανᾶ, ποῦ εἶναι γιὰ τὴν τσέπη,
καὶ ὅ,τι θέλει ὁ καθεὶς τάνοίγει καὶ τὸ βλέπει,
ἐγκόλπιον πολύτιμον εἰς ὄλας καὶ εἰς ὄλους,
ἀλλὰ πολυτιμότερον εἰς τοὺς πολυασχόλους.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον
Ἡμεροδεῖκτας νέους ἱστορικοὺς θὰ βρῆτε,
καθὼς καὶ ἄλλο ἕνα πολύτιμον βιβλίον,
Ἐπιεικῆς Στοιχεῖα, καὶ μὴν ἀργοπορῆτε.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
μὲ μούτρα μὲ ποιήματα καὶ χίλια δῶ καλὰ,
τρελλὸν κι' ἐν μέρει σοβαρὸν, ποικίλον τε κι' εὐῶδες,
καὶ ἔπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηούς, δγκῶδες.
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρέ παιδιὰ, καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει,
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερῆ γυρεῖ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα στο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριαγοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν Ἐθ' Φρονούντων —νύκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.